

El vol de la llibertat

El pintor sabadellenc Jordi Roca dóna a Gisclareny una de les seves obres

PAU JOAN VIDAL

En Jordi Roca és un personatge intemporal.

Té una edat, és cert, però no una edat certa, més aviat una certa edat. Així doncs, hom s'espera una correspondència entre uns cabells blancs i una determinada manera de fer, però a vegades això falla.

En Jordi és un home fort. Fort i actiu. Fort, actiu i amb coses a dir: i les diu.

En Jordi, les coses les pot dir de moltes maneres: escrivint un poema, preparant un arròs, pintant un quadre, oferint un car-bassó del seu hort...

De vegades fins i tot les diu amb paraules les coses que vol dir... de vegades.

No sol fer grans manifestos, les coses que vol dir, les fa; i les coses fetes esdevenen en definitiva les credencials de cadascú.

Catalunya és el seu país i l'estima. Estima la terra amb força i la terra li retorna aquest afecte en forma d'energia, d'una energia desbordant que el caracteritza.

La seva petita terra d'adopció, Gisclareny, és la que el nodreix de fa molts anys i continua fent-ho.

Aquest quadre és, finalment un acte d'agraïment al petit territori i per extensió al TERRITORI, en majúscules, Catalunya.

És com un voler tornar a la terra allò que la terra li ha donat en forma de manifest; un reconeixement d'haver passat per aquí. Haver estat, aquí, d'haver sigut, aquí. Avui estem davant d'un quadre gran, força gran i de gran força.

És, com deia, una manera de dir sense paraules. Ens mostra el símbol del país que estima, un desig de llibertat, i un punt d'esperança enmig de la grisor.

Fora, el no res. No es pot mirar, crec, com un paisatge. No es pot mirar, com un retrat. No és una escena costumista ni quelcom que indueixi a la relaxació. No està pensat per fer bonic. No és l'estètica allò que vol posar de relleu.

Utilitza un lleguatge dur, sense matisos, per explicar un sentiment, un desig, un dolor i una esperança.

A dalt, "El vol de la llibertat" (tela 130x162 cm.) A baix, d'esquerra a dreta: Pau Joan Vidal, el pintor i Joan Tort, alcalde de Gisclareny

En moments en què els valors socials han esdevingut impúdicament estètics trobem novament una voluntat que involucra valors ètics a la imatge.

El construeix a partir d'una estelada esquingada que havia estat onejant a Gisclareny fins a envellir i a la qual torna a la vida amb un altre significat: el de protagonista del manifest.

Deixa doncs de ser una icona per esdevenir missatge: el centre de la història. Sigui com sigui cada observador hi trobarà la seva lectura i el temps, sens dubte, posarà les coses al seu lloc.

Discurs pronunciat a l'Ajuntament de Gisclareny, l'11 de setembre de 2010